

การชุบตัว

ตำนานบางตำนาน ซึ่งผู้อ่านน่าจะศึกษาที่มาว่าเกิดจากอะไร หรือมีที่มาอย่างไร เช่นตำนานว่า “**ชุบตัว**” หมายความว่าเกิดจากอะไร หรือ “**ทำตัวเองให้มีคุณค่าโดยอาศัยส่วนประกอบอย่างอื่นที่ทำให้ขีดของตัวเอง**” แต่ในปัจจุบันนี้ ตำนานว่า ชุบตัวยังมีความหมายกว้างออกไปอีก คือ **หมายถึงไปสู่ที่เจริญ หรือที่อันมีชื่อเสียง ทำให้ตนเองมีเกียรติ เป็นที่ยอมรับในสังคม** เช่น ส่งลูกหลานไปเรียนต่อต่างประเทศ ก็ถือว่าส่งไปชุบตัว เมื่อเรียนจบกลับมาก็ได้รับการยกย่องกล่าวขานมีหน้ามีตาในสังคม หรือพ่อแม่ ลูก ซึ่งอาศัยอยู่ในต่างจังหวัด ต่อมาก็ส่งลูกไปเล่าเรียนในเมืองหลวงก็เรียกว่า ส่งไปชุบตัวที่เมืองหลวง ที่มาของตำนานว่าชุบตัวนี้มาจากวรรณคดีหลายเรื่อง เช่น ในเรื่องสังข์ทอง **พระสังข์ชุบตัว** ให้มีผิวสีทอง โดยลงไปบ่อทองของนางยักษ์พันธุรัต แต่พระสังข์เอารูปเงาะป่าสวมอำพรางตัวจริงไว้ จึงไม่มีใครทราบความจริง นอกจากนางจินดาท้าวสามลการชุบตัว**แบบพระสังข์นี้เป็นแบบชุบตัวให้สวยงาม**

อีกตัวอย่างหนึ่งอยู่ในบทละครนอกเรื่อง คาวี ของรัชกาลที่ 2 ตอน **ท้าวตันนุราช ชุบตัว**ในบ่อไฟเพื่อให้ร่างกายกลับมาเป็นชายหนุ่มโดยหวังว่านางจันสุดาหม่อมจะเปลี่ยนใจมารักตน **แต่ก็ไม่สำเร็จต้องตายในกองไฟ** การชุบตัวในกองไฟนี้คล้ายๆ กับเรื่องหงส์ฟีนิกซ์ (Phoenix) ในเทพนิยายโบราณของอียิปต์ ซึ่งมีอยู่เพียงตัวเดียวในโลก เป็นผู้มีชีวิตอมตะ เพราะถ้าแก่ตัวลงเมื่อใดก็จะก่อกองไฟขึ้น พอบินเข้าสู่กองไฟก็บินกลับออกมาอีกกลายเป็นหนุ่มแข็งแรงมีชีวิตที่ยืนยงอยู่ต่อไป การชุบตัวอีกแบบหนึ่งคือ **การชุบตัวให้เป็นเพชร** เพื่อให้ร่างกายแข็งแกร่งคงกระพันชาติรี พันแทงไม่เข้า ซึ่งเรื่องนี้อยู่ในบทพระราชนิพนธ์รามเกียรติ์ ความว่า ทศกัณฐ์ ทำสงครามสู้พระรามไม่ได้ แม้แต่ตัวเองออกรบ ก็ถูกยิงด้วยศรพระราม ทำให้ร่างกายขาดเป็นชิ้นเป็นอัน แม้จะประสานร่างกายกลับคืนได้แต่ก็ต้องมีความเจ็บปวดอย่างมาก**ทศกัณฐ์จึงทำพิธีชุบตัวให้เป็นเพชร** เพื่อให้เกิดความแข็งแกร่งเกินกว่าที่อาวุธใดๆ จะทำอันตรายได้ แต่ในที่สุดพิธีของทศกัณฐ์ก็ต้องถูกทำลายลงโดยฝีมือของสุกรีพ หनुมานและนิลนันท

การชุบตัวในแบบต่างๆ ที่กล่าวมานี้ถึงแม้ว่าจะมีวิธีที่แตกต่างกันแต่มีจุดประสงค์ตรงกันคือ การปรุ้งแต่งตนเองให้ดีขึ้น และให้มีค่าพอที่จะรอดใครๆ ได้

สำหรับการพูดที่นำกลัวมากก็คือการสร้างภาพแต่ด้านดีแต่เปลือกของคนโดยที่นิสัยหรือกมลสันดาน มิได้เปลี่ยนไป มันเป็นการรอจังหวะที่จะกลับมาใช้โอกาสของชีวิตตามนิสัยหรือกมลสันดาน ที่มันโหยหานั้นๆอีกครั้ง

แต่ใครจะทำอย่างไรนั้นคงต้องอยู่ที่สำนึกและการกระทำประกอบกันด้วยใจใหม่ครับทุกๆท่าน ที่สำคัญที่สุด..คืออย่าพูดตัวหากินกับแผ่นดินของตัวเอง อย่ามือถือสาปปากถือศีล อย่าหากินกับสถานการณ์เพื่อสร้างรูปลักษณ์ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ของกลุ่มหรือของตัว ถ้าพิจารณาอีกนัยยะหนึ่งการพูดตัวก็คือ การปฏิบัติการณ์ด้าน IO อย่างหนึ่งใช่หรือไม่

ยังมีสำนวนอีกมากมายเหลือเกินที่น่าศึกษา ค้นคว้าหาที่มาว่าสำนวนเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร ผู้เขียนหวังว่าท่านผู้อ่านคงจะได้รับความรู้เพิ่มเติมอีก ขอส่งท้ายด้วยข้อคิดที่ว่า วัฒนธรรมไทยเป็นเครื่องบ่งบอกถึงความเป็นชาติไทย ภาษาถือว่าเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งและภาษาไทยเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติได้เป็นอย่างดี